

[Aksel Larsen.]

tvivler ikke om, at regeringen selv opfatter det sådan, at den er en samfundspolitisk regering, og at den ikke er en egentlig blok eller udtryk for en blokdannelse. Men hvordan man end tager det, har den ført en så håndfast opposition mod den tidligere regering, at man fik indtryk af, at der var ved at udkrystallisere sig en blok til højre i dansk politik, og det indtryk er blevet bekræftet ved den regeringsdannelse, vi nu har oplevet.

Det er muligt, det er et stærkt udtryk, at der er fare for, at der bliver ført reaktionær politik; men jeg er jo ikke ene om at frygte en sådan politik fra regeringens side. Dermed være ikke sagt, at regeringspartierne eller samtlige medlemmer af regeringspartierne føler en brændende trang til at være reaktionære, men derfor kan deres politik godt komme til at blive reaktionær, og jeg er i hvert fald ikke ene om at have denne frygt. Her står jeg med Politiken for onsdag den 7. februar. Politiken refererer statsministerens regeringserklæring og kommenterer den i en ledende artikel. Hvordan stiller den det så op for sine læsere? Jo, her på forsiden er der en firespaltet rubrik: „Regeringens ønske vi alle sparer op.“ Man præsenterer det for Politikens læsere, som om den regering, der nu er kommet, kun har det ønske, at vi alle sammen skal spare op, så klare problemerne, og slemmere ting er ikke i vente fra regeringen. I den ledende artikel taler man kun om nødvendigheden af inflationsbegrænsninger, og det er da vel-signet, at regeringen har sagt, at her skal gøres noget. Det ser altså ud, som om Politiken i hvert fald ikke ønsker at drage frem det, som enhver kan læse ud af regeringserklæringen med hensyn til faktiske nedskæringer; uanset om man camouflerer dem på den måde, at man siger: vi vil ikke forhøje bevillingerne så meget som oprindelig påtænkt, eller gør det med finanspolitisk stramning, med forbrugsbegrænsende foranstaltninger eller andre ting, der kan skabe arbejdsløshed. Men lad være; vi får jo se, efterhånden som vi får mere besked, for megen besked har vi ikke fået i dag.

Lad mig derpå sige lidt mere om de økonomiske og de statsfinansielle problemer. Regeringen ønsker ikke arbejdsløshed, stræber ikke efter arbejdsløshed, siger statsmini-

steren. Nej, jeg tror gerne, at regeringen ikke ønsker arbejdsløshed og heller ikke, skal vi sige: subjektivt stræber efter arbejdsløshed. Men det, det drejer sig om, er, at den politik, regeringen synes at ville lægge op til, må virke i retning af at skabe større arbejdsløshed. Jeg har beskæftiget mig udførligt med det i den tale, jeg holdt i formiddags; der er ikke fra nogen af ministrene gjort noget forsøg på at imødegå mine betragtninger, og jeg fastholder dem. Hvis man gør det, man har i sinde, om jeg skal læse statsministerens erklæring rigtigt: hvis man ved særlige foranstaltninger på én gang vil skaffe statskassen større indtægter og begrænse befolkningens forbrug, kan det kun virke i retning af, at det går ud over beskæftigelsen. Sådan er det også med andre af de foranstaltninger, vi kan forvente regeringen vil søge gennemført, og jeg kan ikke se, at det er noget, som man kan undlade at karakterisere temmelig hårdt.

Statsministeren siger, at dette med dyrtidsportionen jo ikke var noget. Jeg forstår; at han betragter det som det, han med en ringeagtstryng kaldte et universalmiddel, og jeg skal ikke gå i rette med ham, fordi han siger noget, der kan opfattes som ringeagtstryng, men jeg er ganske enig med socialdemokratiets ordfører i, at den politik, der var lagt op til, ville have afbødet de værste vanskeligheder, som man må slås med nu, fordi regeringsforslagene blev forkastet den 15. december. Statsministeren siger: ja men der må mere dybtgående og langsigtede foranstaltninger til. Det er vi alle sammen enige om: de foranstaltninger, som regeringen foreslog, men fik nedstemt den 15. december, måtte suppleres med mere langsigtede foranstaltninger, og noget sådant var under overvejelse i regeringen. Men det, det drejede sig om, var at gøre noget, som kunne virke hurtigt, og det var det, der blev forhindret ved afstemningen den 15. december.

Så rejser jeg igen spørgsmålet: hvad vil regeringen? Jeg har forsøgt at læse regeringserklæringen og drage mine slutninger af den; man har sådan set ikke modsagt dem, men man har heller ikke givet nogen særlig besked. Finansministeren har haft ordet og havde jo en gunstig lejlighed til at fortælle, hvilke skatter det er, han påtænker — for når regeringen vil gennemføre for-